

Sygn. akt I A Ca 1183/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Kłodnicki (spr.)
Sędziowie:	SSA Iwona Biedroń SSO del. Jolanta Solarz
Protokolant:	Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **J. J. i A. J.**

przeciwko **M. T.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 13 sierpnia 2012 r. sygn. akt I C 868/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego 2.700 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

3. przyznaje adwokatowi A. S. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu kwotę 2.700 złotych podwyższoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

W dniu 22.07.2011 r. J. J. i A. J. wnieśli pozew skierowany przeciwko M. T. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 14.07.2009 r. rep. A numer (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 26.07.2010 r. Sądu Rejonowego (...)(sygn. akt XI Co 3033/10) - ponad kwotę 50.000 zł oraz zasądzenia kosztów procesu wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa wskazali, że w dniu 14.07.2009 r. zawarli z pozwanym umowę pożyczki na kwotę 150.000 zł, w formie aktu notarialnego, w ramach którego poddali się jej dobrowolnej egzekucji. W istocie pożyczka ta miała

jednak obejmować jedynie kwotę 50.000 zł, a pozostałe 100.000 zł stanowić miały zawaolowane odsetki, za okres od dnia jej udzielenia do dnia spłaty, tj. do 30.06.2010 r., bowiem przekraczały one maksymalny dopuszczalny poziom. Podnieśli przy tym, że w dniu zawarcia umowy została im przekazana przez pozwanego jedynie kwota 50.000 zł, pobrana w ich obecności z jego rachunku bankowego w (...), a brakującej kwoty 100.000 zł nigdy im nie wydano.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że wbrew twierdzeniom powodów udzielił im pożyczki na 150.000 zł i taka też kwota została im wydana w dniu zawarcia umowy, co potwierdza treść tej umowy. Wskazał przy tym, że do tej pory nie zwracali się do niego z żądaniem wydania im kwoty 100.000 zł, jak również nie formułowali pozostałych zarzutów, które obecnie podnoszą.

Na rozprawie w dniu 6.02.2012 r. pełnomocnik powodów oświadczył, że zawarli oni z pozwanym umowę pożyczki pod wpływem błędu, jednakże nie składali oświadczenia w przedmiocie uchylenia się od skutków prawnych z tego powodu, bowiem w dacie uzyskania przez pozwanego klauzuli wykonalności na w/w tytuł egzekucyjny, upłynął już termin do jego złożenia.

Wyrokiem z dnia 13.08.2012 r. – sygn. akt I C 868/11 Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił powództwo (pkt. I), odstąpił od obciążenia powodów obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów postępowania (pkt. II) oraz przyznał adw. A. S. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu kwotę 3.600 zł, podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt. III)

Podstawą jego wydania były następujące ustalenia.

J. J. prowadził działalność gospodarczą w postaci sklepu spożywczego. W domu naprzeciwko miejsca prowadzonej działalności gospodarczej zamieszkiwał pozwany. Żona pozwanego pracowała w sklepie powoda w charakterze sprzedawcy. M. T. sprzedawał nieruchomości i dysponował środkami pieniężnymi w gotówce, zaś powód miał problemy finansowe w związku z prowadzoną działalnością. Powód i pozwany umówili się, że pozwany będzie działał jako „cichy” wspólnik przy prowadzeniu działalności gospodarczej przez powoda. Początkowo M. T. inwestował w sklep kwoty w granicach kilku, bądź kilkunastu tysięcy złotych, głównie w zakup towaru do sklepu powoda. Udzielił też powodowi w 2008 r. pożyczki w kwocie 50.000 zł.

Powód posiadał szereg nieuregulowanych zobowiązań. Na skutek braku ich spłaty toczyło się postępowanie egzekucyjne z nieruchomości stanowiącej własność powodów. W dniu 14.07.2009r. A. J. i J. J. zawarli z M. T., w formie aktu notarialnego umowę pożyczki, której przedmiotem była kwota 150.000 zł. W umowie A. i J. J. zobowiązali się zwrócić kwotę pożyczki w terminie do dnia 30.06.2010 r., na rachunek bankowy wskazany przez pożyczkodawcę oraz potwierdzili otrzymanie przedmiotu pożyczki. W §2 umowy powodowie oświadczyli, że co do obowiązku zwrotu kwoty 150.000 zł, w terminie do dnia 30.06.2010 r., poddają się solidarnie egzekucji w myśl art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c.

Wobec braku spłaty pożyczki w terminie, M. T. wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu w zakresie obowiązku zwrotu przedmiotu pożyczki. Postanowieniem z dnia 26.07.2010 r. (sygn. akt I Co 3033/10) Sąd Rejonowy (...) nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 14.07.2009 r. rep. A numer (...) w zakresie w jakim A. i J. J. zobowiązali się solidarnie do zwrotu wierzycielowi M. T. kwoty 150.000 zł w terminie do dnia 30.06.2010 r.

Pismem z dnia 30.12.2010 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) zawiadomił powodów o wszczęciu postępowania egzekucyjnego z wniosku M. T., z nieruchomości stanowiącej ich własność, położonej we W. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...).

W Prokuraturze Rejonowej W. we W. toczyło się postępowanie w sprawie usiłowania wyłudzenia, pieniędzy w kwocie 100.000 zł na szkodę A. i J. J., to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 18.04.2011 r. postępowanie w sprawie umorzono.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał w szczególności, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym w szczególności umowa pożyczki z dnia 14.07.2009 r., sporządzona w formie aktu notarialnego, uzasadniała przyjęcie, że pomiędzy stronami postępowania doszło do zawarcia umowy, w oparciu o którą pozwany pożyczył powodowi łącznie kwotę 150.000 zł. Odwołując się do regulacji wynikających z art. 244 §1 k.p.c. oraz art. 247 k.p.c. podniósł, że w niniejszej sprawie niedopuszczalne były próby dowodzenia przez powodów (dowodem z ich przesłuchania), że w rzeczywistości wolą stron było udzielenie pożyczki jedynie na kwotę 50.000 zł. Nie było natomiast, co do zasady przeszkód, aby zgłaszali wnioski dowodowe na okoliczność tego, czy przedmiot pożyczki został im w całości wydany, jest to już bowiem element wykonania umowy, a oświadczenie o otrzymaniu przedmiotu pożyczki, nawet zawarte w akcie notarialnym, stanowi oświadczenie wiedzy, a nie woli i nie mieści się w „osnowie” dokumentu.

Zwrócił przy tym uwagę, że z treści aktu notarialnego w ogóle nie wynika, aby do wydania przedmiotu pożyczki miało dojść „przy podpisaniu” aktu, a jedynie, że strony potwierdzają, że przedmiot pożyczki został już wydany. Z tego też względu Sąd oddalił wnioski dowodowe o zwrócenie się o informację („wywiad”) do Banku (...), bowiem nawet gdyby informacja taka została udzielona, to i tak potwierdzałoby to jedynie, że taką kwotę pozwany pobrał w tym dniu z rachunku bankowego.

Dokonując oceny zeznań stron, odnośnie prowadzenia przez nich wspólnych interesów wskazał, że nie można wykluczyć, a nawet jest to wysoce prawdopodobne, że pisemna umowa pożyczki z 14.07.2009 r. stanowiła rodzaj „podsumowania” szeregu pożyczek udzielanych przez pozwanego powodowi, i w związku z tym w dniu jej podpisania otrzymał on jedynie część kwoty objętej umową, gdyż pozostała część środków pieniężnych została mu przekazana już wcześniej. Taki przebieg wydarzeń, w ocenie Sądu nie stoi w sprzeczności z treścią podpisanej przez strony umowy pożyczki, która zawiera jedynie potwierdzenie otrzymania przez powodów kwoty 150.000 zł, bez wskazania kiedy to nastąpiło.

W ocenie Sądu Okręgowego powodowie nie wykazali toku procesu, aby obowiązek stwierdzony tytułem egzekucyjnym nie istniał, a zatem brak było podstaw do pozbawienia przedmiotowego tytułu wykonawczego wykonalności.

O kosztach procesu między stronami rozstrzygnął w oparciu o art. 102 k.p.c. uznając, że wobec bardzo złej sytuacji materialnej powodów, zasadnym jest odstąpienie od obciążania ich obowiązkiem ich zwrotu na rzecz pozwanego.

W związku z oddaleniem powództwa, Sąd I Instancji zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powodów wynagrodzenie, tytułem udzielonej im z urzędu, a dotychczas nieopłaconej, pomoc prawnej.

Powodowie wnieśli apelację od niniejszego wyroku, w części obejmującej oddalenie powództwa, zarzucając Sądowi Okręgowemu, że przy jego wydaniu w tym zakresie dopuścił się:

I. niezgodności poczynionych ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym zebrany już tylko dotychczas w toku sprawy, wyrażającej się w sprzecznym z wymową ujawnionego materiału dowodowego ustaleniu, że pomiędzy stronami postępowania doszło do zawarcia umowy pożyczki, w oparciu o którą pozwany pożyczył im kwotę 150.000 zł, przyjmując, że kwota ta została rzeczywiście powodowi przekazana, podczas gdy prawidłowa analiza zeznań przesłuchiwanego w charakterze strony powoda prowadzić winna do wniosku, iż przedmiotem umowy wiążącej strony było udzielenie przez pozwanego pożyczki w kwocie 50.000 zł i taka właśnie kwota została im przekazana powodowi, zaś do przekazania kwoty 100.000 zł nie doszło;

II. naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 227 k.p.c. i art. 217 k.p.c., poprzez oddalenie wniosku dowodowego strony powodowej o zwrócenie się do (...) o udzielenie informacji, jaki numer rachunku bankowego miał pozwany oraz jaka wysokość środków pieniężnych została

przez niego pobrana w dniu 14.07.2009 r., podczas gdy przeprowadzenie tego dowodu jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w szczególności dla ustalenia, jaka była wysokość kwoty przekazanej powodom przez pozwanego, a tym samym jaki jest zakres ich obowiązku, stwierdzonego tytułem egzekucyjnym w postaci umowy pożyczki z dnia 14.07.2009 r.

W oparciu o powyższe zarzuty wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania pozwu w całości, lub też jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik powodów wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej im z urzędu na tym etapie postępowania.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powodów na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w oparciu o poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Przystępując do szczegółowego omówienia podniesionych w jej ramach zarzutów, w pierwszym rzędzie należy wskazać na bezzasadność twierdzeń powodów, co do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 227 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c., poprzez oddalenie ich wniosku opisanego powyżej, co jakoby miało mieć wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Jak wynika z protokołu rozprawy jaka odbyła się w dniu 6.02.2012 r., Sąd I Instancji oddalił ten wniosek (pkt II) i żadna ze stron, reprezentowana na tej rozprawie przez fachową obsługę prawną, nie zwróciła sądowi uwagi na uchybienie tą decyzją przepisom postępowania, wnosząc zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. (k: 101 – 103). W konsekwencji doprowadziło to do utraty przez nie prawa powoływania się takie uchybienie w toku dalszego postępowania. W ocenie Sądu Apelacyjnego fakt, że pełnomocnik powodów na rozprawie w dniu 20.07.2012 r. wniósł o zmianę niniejszego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku dowodowego w tym zakresie, a po jego oddaleniu zgłosił zastrzeżenie do protokołu w oparciu o powyższą regulację (k: 131), nie otwiera drogi do powoływania się na to uchybienie na obecnym etapie postępowania. Analiza przebiegu postępowania przed Sądem I Instancji prowadzi do wniosku, że pomiędzy wydaniem tych dwóch postanowień, nie zostały ujawnione nowe okoliczności, które uzasadniałyby uwzględnienie ponownie złożonego przez powodów wniosku o dopuszczenie dowodu w/w zakresie. W istocie obie te decyzje dotyczą oceny Sądu Okręgowego, co do braku podstaw do jego przeprowadzenia, a zatem zastrzeżenie w tym zakresie powinno być zgłoszone po wydaniu postanowienia na pierwszej ze wskazanych wyżej rozpraw.

Niezależnie od tego należy zwrócić uwagę, że pozwany już w odpowiedzi na pozew wnosząc o oddalenie niniejszego wniosku zwrócił uwagę, że przeprowadzenie objętego nim dowodu „potwierdzi jedynie okoliczność wypłaty przez niego środków pieniężnych w określonej wysokości i w żadnym wypadku nie zmierza on do ustalenia, jaka kwota w dniu 14.07.2009 r. została powodom przekazana” (k: 59). Z kolei na rozprawie w dniu 6.02.2012 r., złożył wprost oświadczenie, że nie zaprzecza twierdzeniom powodów, że w dniu zawarcia umowy pożyczki pobrał ze swojego rachunku z (...) kwotę 50.000 zł, jednakże przekazał im kwotę 150.000 zł już przed podpisaniem umowy, bowiem środki na ten cel posiadał w gotówce (k: 102).

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, że okoliczność odnosząca się do dokonanej przez pozwanego wypłaty z jego rachunku bankowego w kwocie wskazanej przez powodów, była bezsporna, a tym samym przeprowadzenie dowodu, celem jej wykazania byłoby zbędne, w świetle dyspozycji art. 229 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, za bezzasadne należało uznać również zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c., taki bowiem charakter miały bez wątpienia zarzuty dotyczące sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu I instancji z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Powyższy przepis przyznaje Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli Sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, z zasadami

wiedzy bądź z doświadczeniem życiowym. W realiach analizowanej sprawy powyższe okoliczności nie zaistniały, bowiem Sąd Okręgowy, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, uwzględniającego zasady rozkładu ciężaru dowodu, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całości kształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego. Dokonując oceny tak zebranego materiału dowodowego, nie naruszył reguł swobodnej oceny dowodów, wyznaczonych treścią przepisu art. 233 k.p.c., a w szczególności zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przeanalizował i ocenił kolejne dowody, a w wyrażonym w pisemnym uzasadnieniu wyroku stanowisku nie można dopatrzeć się zarzucanej w apelacji dowolności.

Należy przy tym zwrócić uwagę, na wewnętrznie sprzeczne i pozbawione konsekwencji twierdzenia powodów odnoszące się do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. Sprzeczności ta wyraża się w tym, że z jednej strony twierdzili, że przed podpisaniem pożyczki uzgodnili z pozwanym, że obejmować ona będzie kwotę 50.000 zł z terminem jej zwrotu na dzień 30.06.2010 r., a dalsza kwota 100.000 zł stanowić miałyby odsetki za okres na jaki została im udzielona (uzasadnienie pozwu), a z drugiej strony w toku procesu podnieśli zarzut zawarcia przez nich tej umowy pod wpływem błędu, od którego nie uchyłili się wobec upływu terminu do złożenia oświadczenia w tym zakresie (powód zeznał również, że kwota 100.000 zł miała stanowić zabezpieczenie spłaty udzielonej im pożyczki – 9 min. zeznań). Co do pierwszej z tych wersji, brak jest jakichkolwiek dowodów na to, aby przed wszczęciem przez pozwanego działań egzekucyjnych, w oparciu o przedmiotowy tytuł wykonawczy, kierowali do niego zarzuty odnośnie niedopuszczalnej wysokości odsetek od udzielonej im pożyczki, czy też wskazywali inne okoliczności, z których wynikałoby, że brak jest podstaw do żądania od nich zapłaty powyżej kwoty 50.000 zł. Podnoszenie tych zarzutów dopiero po wszczęciu przeciwko nim egzekucji, w oparciu o akt notarialny w ramach, którego poddali się dobrowolnej egzekucji kwoty 150.000 zł, czyni uzasadnioną podstawę do uznania ich za niewiarygodne. Równie nieprzekonywujące jest ich twierdzenie, że nie uchyłili się od skutków oświadczenia woli, złożonego w ramach umowy pożyczki pod wpływem błędu, z tego powodu, że nie spodziewali się, że pozwany wystąpi przeciwko nim z żądaniem zapłaty kwoty na jaką została ona udzielona. Należy wskazać, że jak wynika z zeznań J. Z., która jako notariusz sporządziła niniejszą umowę pożyczki, wytłumaczyła ona stronom konsekwencje poddania się dobrowolnej egzekucji zaciągniętego w jej ramach zobowiązania. Powód w swoich zeznaniach przyznał, że takie wyjaśnienie zostało im udzielone i zdawał sobie sprawę z jego skutków (nagranie 14 min. 30 sek.). Skoro zatem pozwany warunkował udzielenie powodom pożyczki od tego zapisu, to nie sposób wyjaśnić na czym opierali ono swoje przekonanie, że ostatecznie nie będzie on dochodził swych roszczeń tą drogą.

Za niewiarygodne, a zarazem niespójne uznać należało również zeznania powoda, który pierwotnie wskazał, że zaciągając u pozwanego pożyczkę w kwocie 50.000 zł, miał wraz z żoną zamiar spłacić ich długi wynoszące wówczas łącznie około 30.000 zł, a pozostałą kwotę mieli sobie pozostawić, celem zabezpieczenia środków na ich bieżące utrzymanie (3 - 4 min.), a następnie przyznał, że posiadali wówczas zobowiązania, z innych tytułów (min. z rachunku bankowego) i byli pod taką presją, że nie zastanawiali się jaką kwotę pożyczają (nagranie – 16 min. oraz 20 - 22 min. - płyta k: 119).

Na tle tych zeznań twierdzenia pozwanego, należy uznać za spójne i wiarygodne w szczególności, że znajdują one oparcie w treści umowy pożyczki, z której wywodzi on swoje roszczenia wobec powodów. Wymaga zwrócenia uwagi, że wyjaśnił on również przekonywująco kwestię dysponowania przez niego środkami na udzielenie powodom pożyczki w kwocie 150.000 zł wskazując, że posiadał je ze sprzedaży domu. Zwrócić przy tym należy uwagę, że powód w swoich zeznaniach (5 - 7 min. zeznań) przyznał, że miał wiedzę, co do tego, że pozwany ma wolne środki pieniężne ze sprzedaży nieruchomości, bowiem oferował mu pomoc poprzez udzielenie pożyczek na spłatę jego zaległych zobowiązań, jak również współfinansował prowadzoną przez niego działalność gospodarczą.

W świetle powyższych okoliczności, za w pełni trafną należy uznać, dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę, że w toku niniejszego procesu nie zostały wykazane przez powodów przesłanki uzasadniające żądanie pozwu, skoro brak było jakichkolwiek wiarygodnych dowodów na poparcie ich twierdzeń, że wbrew złożonemu przez nich w ramach umowy pożyczki oświadczeniu, przed jej podpisaniem nie została im przekazana przez pozwanego kwota 150.000 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powodów i zgodnie z żądaniem pozwanego, stosownie do wyniku tego etapu postępowania, w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozp. Min. Spr. z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), zasądził od nich na jego rzecz, zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania apelacyjnego.

Wymaga w tym miejscu zwrócenia uwagi, że brak było podstaw do zastosowania art. 102 kpc, przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu przed Sądem II Instancji. Przepis ten stanowi wyjątek od reguły wynikającej z art. 98 §1 kpc, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony. Stanowiąc odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Ustawodawca nie skonkretyzował pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi meriti. Za taką wyjątkową okoliczność nie może być uznane to, że Sąd zwolnił powodów z ponoszenia kosztów sądowych, wobec aktualnie trudnej ich sytuacji finansowej. Wolą ustawodawcy było udzielenie wsparcia osobom ubogim w ponoszeniu kosztów procesu jakie wiążą się z wytoczeniem powództwa, jedynie w zakresie opłat i wydatków sądowych. Gdyby brak środków finansowych i majątku, według stanu na dzień wyrokowania, miałyby każdorazowo uzasadniać nieobciążenia strony przegrywającej obowiązkiem ich zwrotu na rzecz wygrywającego, znalazłoby to niewątpliwie swój wyraz w stosownych uregulowaniach prawnych. Ponadto należy mieć na uwadze, że zasądzenie od powodów zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego w sytuacji, gdy jak twierdzą nie mają majątku na ich zapłatę, w żadnym stopniu nie może wpłynąć obecnie na zaspokojenie ich usprawiedliwionych potrzeb. Brak jest przy tym szczególnych okoliczności, które miałyby przemawiać za tym, aby w przyszłości, gdy ich sytuacja materialna uległaby poprawie, mieliby tych kosztów nie zwracać. Odmienna ocena oznaczałoby akceptację takiego stanu rzeczy, w którym osoby ubogie, nie licząc się z kosztami strony przeciwnej mogłyby wytaczać powództwa, bez jakichkolwiek obaw o negatywne dla nich na przyszłość konsekwencje finansowe, co nie zasługuje na akceptację. Zwrócić przy tym należy uwagę, że pozwany pogodził się z nieobciążaniem powodów kosztami procesu za pierwszą instancję, co jednakże nie powstrzymało ich od wniesienia apelacji, a to wiązało się z koniecznością poniesienia przez niego kosztów również na etapie postępowania przed Sądem II Instancji. Nie bez znaczenia jest również to, że powodowie mimo tego, że za bezsporne uznają swoje zadłużenie z omawianej umowy pożyczki, co do kwoty 50.000 zł, od ponad 2 lat licząc od terminu jej wymagalności, nie dokonali jakiegokolwiek wpłaty na poczet swojego zadłużenia, nie zważając jakie mogą się z tym wiązać negatywne konsekwencje dla sytuacji finansowej pozwanego.

Rozstrzygnięcie o wynagrodzeniu pełnomocnika powodów ustanowionego dla nich z urzędu, znajduje uzasadnienie w świetle uregulowań § 19 ust. 1, § 20, § 2 ust. 3 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozp. Min. Spr. w sprawie opłat za czynności adwokackie (..).

bp